

IV

(Informări)

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

Notă de orientare

Întrebări și răspunsuri: adoptarea actualizării „legii de blocaj”

(2018/C 277 I/03)

Notă: Comisia va revizui și va actualiza aceste orientări ori de câte ori este necesar, inclusiv în cazul în care apar noi întrebări.

La 7 august, a intrat în vigoare Regulamentul delegat (UE) 2018/1100 al Comisiei ⁽¹⁾, care modifică anexa la Regulamentul (CE) nr. 2271/96 al Consiliului din 22 noiembrie 1996 de protecție împotriva efectelor aplicării extrateritoriale a legislației adoptate de către o țară terță, precum și a acțiunilor întemeiate pe aceasta sau care rezultă din aceasta ⁽²⁾ (denumit în continuare „leaga de blocaj”).

Regulamentul, astfel cum a fost modificat, se aplică imediat operatorilor economici și este pus în aplicare și aplicat de către autoritățile și instanțele naționale.

„Leaga de blocaj” are scopul de a proteja ordinea juridică stabilită, precum și interesele Uniunii și ale persoanelor fizice și juridice care își exercită drepturile în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, împotriva efectelor ilegale ale aplicării extrateritoriale a unei astfel de legislații.

Scopul prezentului document este de a oferi orientări cu privire la aplicarea anumitor dispoziții din „leaga de blocaj”. Documentul nu acoperă în mod exhaustiv toate dispozițiile acestui act legislativ și nici nu creează noi norme. Numai textul juridic al „legii de blocaj” astfel cum a fost publicat în *Jurnalul Oficial* are caracter obligatoriu.

Comisia supraveghează aplicarea dreptului Uniunii sub controlul Curții de Justiție a Uniunii Europene. În temeiul tratatelor, doar Curtea de Justiție a Uniunii Europene este în măsură să ofere interpretări obligatorii din punct de vedere juridic ale actelor adoptate de instituțiile Uniunii.

SECȚIUNEA 1: DISPOZIȚII GENERALE

1. Ce este „leaga de blocaj”?

UE a introdus „leaga de blocaj” în 1996, drept răspuns la legislația cu privire la sancțiunile extrateritoriale ale Statelor Unite ale Americii (SUA) privind Cuba, Iran și Libia. Aceasta reprezintă o realizare importantă a acțiunii unite a UE împotriva efectelor nelegale ale legislației extrateritoriale a țărilor terțe.

„Leaga de blocaj” are drept scop combaterea efectelor nelegale ale sancțiunilor extrateritoriale din țările terțe asupra persoanelor fizice și juridice menționate la articolul 11 (denumite, în continuare, „operatorii UE”). Scopul principal al acesteia este de a proteja astfel operatorii UE care își desfășoară în mod legal activitatea în comerțul internațional și/sau efectuează mișcări de capital și activități comerciale conexe cu țări terțe, în conformitate cu legislația UE.

„Leaga de blocaj” se aplică în ceea ce privește legislația extrateritorială menționată în anexa sa („legislația extrateritorială vizată”), care constă în prezent din măsurile SUA privind Cuba și Iran.

⁽¹⁾ JO L 199 I, 7.8.2018, p. 1.

⁽²⁾ JO L 309, 29.11.1996, p. 1.

Principiul de bază al „legii de blocaj” este că operatorii UE nu respectă legislația extrateritorială vizată nici deciziile, hotărârile judecătorești sau decizii de atribuire întemeiate pe aceasta, dat fiind faptul că UE nu îi recunoaște aplicabilitatea/efectele asupra operatorilor UE (articolul 5 primul paragraf).

Legea de blocaj prevede, de asemenea, că operatorii UE dispun de un termen de 30 de zile pentru a informa Comisia Europeană cu privire la orice eveniment care rezultă din legislația extrateritorială vizată sau din acțiuni întemeiate pe aceasta ori care rezultă din aceasta, care le afectează, direct sau indirect, interesele economice sau financiare (articolul 2 primul paragraf). Ei pot face acest lucru fie în mod direct ⁽¹⁾, fie prin intermediul autorităților competente ale statelor membre. Comisia Europeană informează autoritățile competente din statul membru în care este rezident sau înregistrat operatorul respectiv cu privire la astfel de informații primite (articolul 2 al treilea paragraf).

În ceea ce privește persoanele juridice, această obligație se aplică administratorilor, directorilor și altor persoane care exercită funcții de conducere.

2. Cui i se aplică „legea de blocaj”?

La articolul 11 din „legea de blocaj” se precizează că aceasta se aplică la ceea ce, în prezentul document, Comisia numește „operatori UE”, și anume:

1. oricărei persoane fizice care are reședința în Uniune și care este cetățean al unui stat membru;
2. oricărei persoane juridice care este înregistrată în Uniune;
3. oricărui cetățean al unui stat membru stabilit în afara Uniunii și oricărei societăți de transport maritim de marfă stabilite în afara Uniunii și controlate de cetățeni ai unui stat membru, dacă navele acestora sunt înmatriculate într-un stat membru în conformitate cu legislația acestuia ⁽²⁾;
4. oricărei alte persoane fizice care are reședința în Uniune, cu excepția cazului în care această persoană se află în țara al cărei resortisant este;
5. oricărei alte persoane fizice care se află în Uniune, inclusiv în apele teritoriale și spațiul său aerian sau la bordul oricărei aeronave sau oricărui vas aflat sub jurisdicția sau controlul unui stat membru și acționând în calitate profesională.

În ceea ce privește situația sucursalelor sau a filialelor, vă rugăm consultați întrebarea nr. 21.

3. Începând de când se aplică actualizarea „legii de blocaj”?

Actualizarea la „legii de blocaj” se aplică tuturor operatorilor UE, așa cum sunt ei definiți mai sus, de la data intrării sale în vigoare, și anume 7 august 2018. În cazul obligațiilor contractuale, aceasta se aplică indiferent dacă au fost încheiate înaintea datei intrării în vigoare a actualizării „legii de blocaj” menționate mai sus.

4. Cum protejează „legea de blocaj” operatorii UE?

„Legea de blocaj”:

- **Anulează efectul în UE al oricărei decizii străine, inclusiv al hotărârilor judecătorești sau arbitrale, întemeiate pe legislația extrateritorială vizată sau pe actele și dispozițiile adoptate în temeiul acesteia (articolul 4).**

Aceasta înseamnă că nicio decizie, fie administrativă, judiciară, arbitrală sau de orice altă natură, luată de către o autoritate dintr-o țară terță și întemeiată pe dispozițiile enumerate în anexa la „legea de blocaj” sau pe acte care elaborează sau pun în aplicare aceste dispoziții, nu va fi recunoscută în UE. În mod similar, nicio decizie prin care se solicită, de exemplu, sechestrarea sau aplicarea vreunei sancțiuni economice împotriva unui operator UE în temeiul actelor menționate mai sus, nu va fi executată în UE. Acest lucru protejează operatorii UE de efectele unor astfel de decizii în Uniune.

Autoritățile naționale, inclusiv instanțele naționale și arbitrii, trebuie să aplice și să pună în aplicare „legea de blocaj” și, în special, să asigure conformitatea deplină cu obligația menționată mai sus, care decurge direct din aceasta.

⁽¹⁾ Prin e-mail la adresa: relex-sanctions@ec.europa.eu

⁽²⁾ Articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 de aplicare a principiului libertății de a presta servicii în transporturile maritime între state membre și între statele membre și țări terțe (JO L 353, 17.12.1990, p. 16).

- **Permite operatorilor UE să obțină despăgubiri pentru orice daune care rezultă din aplicarea legislației extrateritoriale vizate de la persoanele fizice sau juridice sau entitățile care au cauzat daunele (articolul 6).**

Acest lucru înseamnă că operatorii UE sunt autorizați prin lege să solicite despăgubiri pentru pierderile suferite din partea oricărei persoane care le-a cauzat. Pentru mai multe detalii cu privire la această posibilitate, a se vedea întrebările 12-15.

- **Permite operatorilor UE să solicite o autorizație pentru a respecta legislația extrateritorială vizată, în cazul în care nerespectarea acesteia ar prejudicia grav interesele acestora sau ale UE (articolul 5 al doilea paragraf).**

Aceasta înseamnă că, în circumstanțe specifice și motivate în mod corespunzător și ca o derogare de la regulă, operatorii UE pot fi autorizați de către Comisie să acționeze în conformitate cu legislația extrateritorială vizată. Pentru mai multe detalii cu privire la această posibilitate, a se vedea întrebările 16-20.

5. **Obligă „legea de blocaj” operatorii UE să facă afaceri cu Iran și Cuba? Cum se așteaptă să se poziționeze aceștia între legislația extrateritorială vizată și „legea de blocaj”?**

Operatorii UE au libertatea de a-și desfășura activitatea după cum consideră de cuviință, în conformitate cu legislația UE și cu legislațiile naționale aplicabile. Acest lucru înseamnă că ele sunt libere să aleagă dacă să înceapă să lucreze, să continue sau să înceteze operațiunile comerciale în Iran sau în Cuba, și dacă se implică sau nu într-un sector economic pe baza evaluării situației economice. Scopul „legii de blocaj” este exact acela de a se asigura că astfel de decizii comerciale rămân libere, adică nu sunt impuse operatorilor UE de către legislația extrateritorială, pe care dreptul Uniunii nu o recunoaște ca fiind aplicabilă acestora.

6. **De ce este actualizată „legea de blocaj”?**

Actualizarea a fost determinată de decizia unilaterală a SUA din 8 mai 2018 de a reimpune sancțiuni extrateritoriale împotriva Iranului, simultan cu retragerea sa din Planul comun de acțiune cuprinzător (JCPOA), semnat în 2015 între Iran, pe de o parte, și China, Franța, Rusia, Regatul Unit, Germania, Statele Unite ale Americii și Uniunea Europeană, pe de altă parte. Eliminarea anumitor sancțiuni legate de Iran reprezintă o componentă esențială a acordului. Reinstituirea sancțiunilor extrateritoriale de către SUA ar putea afecta, potențial, operatorii UE care desfășoară activități legitime cu Iranul. O astfel de legislație va fi reinstabilită la 7 august 2018 și la 5 noiembrie 2018.

7. **Ce s-a schimbat în „legea de blocaj”?**

Comisia Europeană a actualizat anexa la „legea de blocaj” pentru a extinde domeniul de aplicare al legislației extrateritoriale vizate pentru care se aplică măsurile de protecție ale „legii de blocaj”. Anexa include acum sancțiunile extrateritoriale ale SUA care fuseseră fie retrase, fie anulate de SUA în temeiul JCPOA și care au fost sau vor fi reinstituite. Este important de notat faptul că sunt incluse, de asemenea, orice acțiuni întemeiate pe aceasta sau care rezultă din aceasta.

În mod concret, legislația extrateritorială vizată care se adaugă în anexă poate fi găsită în:

- *Iran Sanctions Act of 1996* (Legea din 1996 privind impunerea de sancțiuni împotriva Iranului) ⁽¹⁾;
- *Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012* (Legea din 2012 privind libertatea și combaterea proliferării în Iran);
- *National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2012* (Legea de autorizare privind apărarea națională pentru exercițiul fiscal 2012);
- *Iran Threat Reduction and Syria Human Rights Act of 2012* (Legea din 2012 de reducere a amenințărilor din Iran și privind drepturile omului în Siria); precum și
- *Iran Transactions and Sanctions Regulations* (Regulamentele privind tranzacțiile și sancțiunile vizând Iranul).

Din motive de claritate, dispozițiile legilor și regulamentelor menționate mai sus care au efecte extrateritoriale nelegale au fost rezumate în anexă. Pentru o imagine completă, este necesar să se consulte dispozițiile relevante.

⁽¹⁾ Acest act făcea deja parte din anexă din 1996. Cu toate acestea, anexa va reflecta acum conținutul actual al acestuia, astfel cum a fost modificat de-a lungul anilor.

8. A fost utilizată până în prezent „legea de blocaj”?

Din 1996, „legea de blocaj” s-a aplicat în principal sancțiunilor extrateritoriale ale SUA referitoare la Cuba. În 1998, Uniunea și SUA au semnat un memorandum de înțelegere prin care administrația SUA a suspendat aplicarea anumitor dispoziții din sancțiunile extrateritoriale împotriva Cubei „atât timp cât UE și alți aliați își continuă eforturile intense de a promova democrația în Cuba”.

9. În ce alt mod poate „legea de blocaj” să vină în sprijinul operatorilor UE?

„Legea de blocaj” se aplică tuturor operatorilor UE, indiferent de dimensiunea și de domeniul lor de activitate.

În plus față de măsurile de protecție enumerate la întrebarea 4, „legea de blocaj” este, de asemenea, utilă ca instrument de identificare a legislației extrateritoriale a țărilor terțe și a dispozițiilor principale ale acesteia, a căror aplicare poate avea efecte nelegale asupra operatorilor UE. Aceste dispoziții sunt rezumate în anexă. Acest lucru se poate dovedi deosebit de util pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), întrucât acestea dispun de resurse mai limitate pentru a stabili legislația extrateritorială care ar putea avea un impact asupra activităților lor și, de exemplu, pentru a fi în măsură să furnizeze Comisiei informațiile relevante în temeiul articolului 2 primul paragraf (a se vedea întrebarea 1).

10. Cine este responsabil de punerea în aplicare a „legii de blocaj”? Sunt statele membre obligate să urmărească penal orice posibilă încălcare a „legii de blocaj”?

Autoritățile statelor membre sunt responsabile pentru punerea în aplicare a „legii de blocaj”, inclusiv pentru adoptarea și punerea în aplicare în legislațiile lor naționale de sancțiuni pentru eventualele încălcări. Sancțiunile respective sunt prevăzute în legislația națională și, prin urmare, pot varia de la un stat membru la altul. Cu toate acestea, în pofida diferențelor dintre ele, toate sancțiunile respective trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive (articolul 9).

De asemenea, este de competența statelor membre să se asigure că „legea de blocaj” este pusă în aplicare, inclusiv prin aplicarea acestor sancțiuni, dacă este necesar și adecvat, în conformitate cu procedurile lor naționale.

11. Ce rol are Comisia Europeană?

În contextul „legii de blocaj”, Comisia Europeană are următoarele roluri principale:

- modificarea listei sancțiunilor extrateritoriale cuprinse în anexa la „legea de blocaj” prin adoptarea de acte delegate (articolul 1 al doilea paragraf);
- colectarea de informații de la operatorii UE cu privire la posibile cazuri de aplicare a legislației extrateritoriale vizate (articolul 2);
- acordarea de autorizații pentru operatorii UE, în anumite circumstanțe și din motive justificate, atunci când este necesar, care permit respectarea pe deplin sau parțial a sancțiunilor extrateritoriale vizate pentru a se evita daune grave pentru interesele acestora sau cele ale Uniunii; și adoptarea criteriilor pe baza cărora vor fi evaluate solicitările [articolul 5 al doilea paragraf, coroborat cu articolul 7 litera (b) ⁽¹⁾], prin acte de punere în aplicare.

Roluri procedurale suplimentare sunt menționate la articolul 7 literele (a), (d), (e) și la articolul 10.

În plus, în calitatea sa de gardian al tratatelor, Comisia monitorizează aplicarea corectă și uniformă a legislației UE, sub controlul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Pentru mai multe informații cu privire la rolul Comisiei Europene, vă rugăm să contactați: relex-sanctions@ec.europa.eu

⁽¹⁾ În exercitarea acestor atribuții, Comisia este asistată de Comitetul privind legislația extrateritorială prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din „legea de blocaj”. Acest comitet este alcătuit din reprezentanți ai statelor membre.

SECȚIUNEA 2: RECUPERAREA PREJUDICIILOR

12. Ce tip de despăgubiri pot recupera operatorii UE?

În conformitate cu articolul 6, operatorii UE pot recupera „orice despăgubiri, inclusiv cheltuieli de judecată, datorate pentru orice daună care le-a fost adusă în urma aplicării actelor cu putere de lege citate în anexă sau a acțiunilor întemeiate pe acestea sau care decurg din acestea”. Sfera de cuprindere a daunelor care pot fi solicitate este, prin urmare, foarte larg, în conformitate cu obiectivul de protecție al „legii de blocaj”.

13. De la cine pot operatorii UE solicita despăgubiri pentru aceste daune? Pot operatorii UE acționa în judecată autoritățile SUA pentru a obține despăgubiri?

Operatorii UE pot obține despăgubiri de la „persoane fizice sau juridice sau de la oricare altă entitate care a produs prejudiciul, sau de la oricare altă persoană care acționează în numele său sau în calitate de intermediar”.

Cine va fi mai exact inculpatul în fiecare caz va depinde de specificul fiecărui caz, de tipul de prejudiciu adus, de persoana sau entitatea care îl cauzează efectiv, de posibila responsabilitate comună în provocarea unui asemenea prejudiciu etc. Decizia asupra acestei chestiuni ține de instanța competentă (a se vedea întrebarea 14). Nu este posibil să se determine *ex ante* și cu caracter general de la cine va fi solicitat prejudiciul.

Cu toate acestea, textul de la articolul 6 este foarte larg, în sensul că include nu numai persoanele și entitățile responsabile, ci și reprezentanții acestora, permițând astfel un domeniu de aplicare mai larg de protecție pentru operatorii UE.

14. Cum pot fi solicitate despăgubiri? Intervine Comisia sau autoritățile naționale în favoarea operatorilor UE?

În conformitate cu articolul 6 al treilea paragraf, despăgubirile pot fi recuperate în fața instanțelor. Care va fi instanța competentă va depinde de specificul fiecărui caz, de regulile aplicabile privind jurisdicția, de procedura civilă națională etc. Ca regulă generală, la articolul 6 al treilea paragraf se menționează normele înscrise în Convenția de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁽¹⁾ (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”).

Mai mult, la articolul 6 ultimul paragraf se prevede că recuperarea poate lua forma sechestrului și a vânzării activelor pe care persoana fizică sau juridică sau entitatea care cauzează daunele ori intermediarii acesteia sau orice persoană care acționează în numele acesteia, le dețin în Uniune, inclusiv acțiunile pe care aceștia le pot deține în societăți constituite în Uniune. Recuperarea se va face fără a se aduce atingere altor mijloace disponibile și în conformitate cu legislația aplicabilă.

15. Ce prevede Convenția de la Bruxelles?

„Legea de blocaj” a fost adoptată în 1996. Trimiterea prevăzută de aceasta, la articolul 6, la Convenția de la Bruxelles, trebuie să fie acum interpretată ca o trimitere la Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁽²⁾.

În temeiul articolului 68, respectivul regulament înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, Convenția de la Bruxelles din 1968, cu excepția cazului teritoriilor statelor membre care intră în domeniul de aplicare teritorială al respectivei convenții și care sunt excluse de la aplicarea regulamentului respectiv în conformitate cu articolul 355 din TFUE.

Acest regulament se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței sau a tribunalului respectiv, dar nu se extinde la răspunderea statului pentru acte și omisiuni în cadrul exercitării autorității publice.

SECȚIUNEA 3: AUTORIZAȚII

16. În ce caz pot operatorii UE solicita o autorizație în temeiul articolului 5 al doilea paragraf din „legea de blocaj”?

Articolul 5 al doilea paragraf din „legea de blocaj” permite operatorilor UE să solicite autorizația de a respecta legislația extrateritorială vizată în cazul în care, dacă nu ar respecta-o, ar fi afectate grav interesele lor sau cele ale Uniunii.

⁽¹⁾ Textul se referă la Convenția din 1968; cu toate acestea, trimiterea ar trebui înțeleasă ca fiind la Convenția din 2007, care a înlocuit-o: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:22007A1221\(03\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:22007A1221(03))

⁽²⁾ JO L 351, 20.12.2012, p. 1.

Deși „legea de blocaj” nu stabilește ce înseamnă o „daună gravă”, este clar că nu orice daune sau prejudicii suferite de operatorii UE le va da dreptul de a obține o autorizație. Aceasta este o consecință a faptului că Uniunea nu acceptă ca legislația extrateritorială vizată să reglementeze comportamentul operatorilor UE pe teritoriul său, iar posibilitatea de a face acest lucru rămâne o excepție.

Astfel cum se explică în considerentul 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1101 al Comisiei ⁽¹⁾, solicitările de autorizație sunt adecvate în cazurile în care comportamentul pe care solicitantul dorește să îl adopte are la bază sau este determinat de legislația extrateritorială vizată. Solicitantul va trebui să determine dacă aceasta este situația în speță. Procedura de autorizare nu ar trebui să fie utilizată pentru ca operatorii UE să caute să obțină așa-numite „scrisori de confort” din partea Comisiei sau o confirmare a faptului că deciziile lor comerciale sunt în concordanță cu „legea de blocaj”. Pentru detalii suplimentare cu privire la deciziile comerciale în contextul „legii de blocaj”, a se vedea întrebarea 5.

17. Ce trebuie să demonstreze operatorii UE pentru a obține o autorizație?

În conformitate cu articolul 3 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1101, operatorii UE care solicită autorizația trebuie să explice, cel puțin, ce dispoziții ale legislației extrateritoriale vizate ar trebui să respecte și ce comportament anume ar dori să adopte. Operatorilor le revine, de asemenea, sarcina de a demonstra de ce și în ce mod nerespectarea legislației extrateritoriale vizate ar produce daune grave intereselor lor sau intereselor Uniunii, care ar justifica nevoie de derogare, în situații specifice și bine-motivate, de la norma stabilită prin „legea de blocaj”. Trebuie prezentate dovezi adecvate. Ce este adecvat va depinde de particularitățile fiecărui caz. Cu toate acestea, Comisia va examina, pe baza experienței dobândite, utilitatea elaborării de modele sau de liste de verificare privind elementele de probă care trebuie prezentate pentru a susține justificările cele mai frecvente.

Cererile de autorizare pot fi prezentate individual sau în comun de mai mulți operatori UE, cu condiția ca interesele lor să fie suficient de omogene. Cu toate acestea, prezentările în grup trebuie să permită Comisiei să evalueze de la caz la caz dacă nerespectarea legislației extrateritoriale vizate ar atrage după sine o deteriorare gravă a intereselor individuale ale fiecărui solicitant sau ale Uniunii.

18. Cine poate autoriza operatorii UE să respecte legislația extrateritorială vizată? Cum sunt statele membre implicate?

În conformitate cu articolul 5 al doilea paragraf, articolul 7 litera (b) și articolul 8, Comisia acordă astfel de autorizații asistată fiind de Comitetul privind legislația extrateritorială. Autorizațiile se acordă pe baza criteriilor stabilite în același mod. Aceste criterii sunt stabilite în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1101, care va continua să le revizuiască. În cazul în care, pe baza experienței acumulate în prelucrarea cererilor de autorizare, Comisia consideră că sunt necesare modificări, Comisia va lua măsurile adecvate.

Comitetul privind legislația extrateritorială este format din reprezentanți ai fiecărui stat membru și sprijină Comisia în îndeplinirea atribuțiilor sale legate de autorizații prin procedura cunoscută sub numele de „comitologie”.

În conformitate cu articolul 3 alineatul (5) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1101, Comisia informează Comitetul privind legislația extrateritorială de îndată ce primește o cerere de autorizare.

19. Cum pot operatorii UE să solicite o autorizație și cât timp va necesita obținerea unui răspuns din partea Comisiei Europene?

Cererile de autorizare trebuie trimise Comisiei în scris, fie prin poștă (Comisia Europeană, Serviciul Instrumente de Politică Externă SEAE 07/99, 1049 Bruxelles/Brussel, Belgique/België), fie prin e-mail (EC-AUTHORISATIONS-BLOCKING-REG@ec.europa.eu).

În timp ce Comisia va depune eforturi pentru a trata cererile și pentru a putea răspunde solicitantului cât mai rapid posibil, timpul necesar pentru a face acest lucru va depinde de mai mulți factori, cum ar fi complexitatea cauzei, caracterul complet al cererii și al elementelor de probă furnizate, răspunsul rapid al solicitantului la solicitările suplimentare ale Comisiei, numărul cererilor primite, timpul de care are nevoie Comitetul privind legislația extrateritorială pentru a-și da avizul cu privire la caz sau necesitatea de a se recurge la traduceri.

20. Care sunt efectele autorizației?

Cererea de autorizație nu are efect suspensiv. Autorizația sub forma unei decizii de punere în aplicare a Comisiei intră în vigoare de la data la care este notificată solicitantului. Între timp, operatorii UE au obligația de a aplica „legea de blocaj”.

⁽¹⁾ JO L 199 I, 7.8.2018, p. 7.

SECȚIUNEA 4: ALTELE**21. Care este situația filialelor companiilor din SUA în UE și a filialelor companiilor din UE în SUA?**

Există în principal trei situații care trebuie să fie luate în considerare separat:

În cazul în care filialele din UE ale companiilor din SUA sunt constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care își au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Uniunii, acestea sunt considerate operatori UE. Acest lucru implică faptul că aceștia beneficiază de toate drepturile și fac obiectul tuturor obligațiilor prevăzute de legislația Uniunii, inclusiv „legea de blocaj”.

Sucursalele societăților din SUA în Uniune nu se încadrează la alineatul precedent, deoarece nu au personalitate juridică distinctă de societatea-mamă a acestora. Ele nu sunt considerate operatori UE și, prin urmare, nu fac obiectul „legii de blocaj”.

Filialele companiilor din UE în SUA fac obiectul legii sub incidența căroră sunt constituite, care este, în general, cea a SUA. Prin urmare, ele nu sunt considerate a fi operatori UE și nu fac obiectul „legii de blocaj”. Cu toate acestea, societatea-mamă constituită în Uniune este un operator UE și, ca atare, face obiectul dispozițiilor „legii de blocaj”.

22. Fac cetățenii UE rezidenți în afara UE, inclusiv în SUA, obiectul „legii de blocaj”?

Da, resortisanții unui stat membru stabiliți în afara Uniunii fac în continuare obiectul „legii de blocaj” (a se vedea întrebarea 2).

23. Pot operatorii UE solicita o licență din partea SUA pentru a fi exceptați de la aplicarea sancțiunilor extrateritoriale vizate?

Nu. Faptul de a solicita o licență individuală din partea autorităților din SUA în sensul acordării unei derogări/scutiri de legislația extrateritorială vizată ar însemna conformarea cu aceasta din urmă. Într-adevăr, acest lucru ar presupune în mod necesar recunoașterea jurisdicției SUA asupra operatorilor UE, care ar trebui să fie supuși jurisdicției UE/statelor membre.

Operatorii UE pot, cu toate acestea, să solicite Comisiei să îi autorizeze să aplice pentru o astfel de licență la autoritățile din SUA, în temeiul articolului 5 al doilea paragraf din „legea de blocaj”.

Cu toate acestea, Comisia nu consideră conformare cu legislația extrateritorială vizată faptul că operatorii UE poartă un simplu dialog cu autoritățile din SUA pentru a stabili cu certitudine domeniul de aplicare al acesteia, impactul pe care l-ar putea avea asupra lor și dacă neconformarea cu aceasta ar putea implica daune grave asupra intereselor lor, în sensul articolului 5 al doilea paragraf. Astfel de discuții ar putea preceda solicitarea din partea operatorilor UE a unei autorizații din partea Comisiei, în conformitate cu articolul menționat anterior, însă nu ar fi necesară o autorizație pentru a fi realizate.
